

Blog 136: P.I. sieraad om te pronken

Om geheel in de kerststemming te blijven maar ook even mijn hart wil luchten, wil ik toch even wat typen. Op zich wel handig om te doen als je wat wilt zeggen, want zonder typen staat er niets en is alles een groot raadsel.

Hoewel de bajes zo goed als leeg staat, het hele hok verandert in een grote echoput, zie ik toch nog dat we niet gestopt zijn te zijn wie we zijn. Kantoren worden leeg getrokken, cellen zijn leeg, stil en kaal maar zoals met elke verhuizing zie je dan pas wat een spul je eigenlijk hebt staan. Wat gisteren een saaie dienst beloofde te worden is een dienst geworden waar ik met een groot hart op terug kan kijken. PI Almere is wederom uniek in zijn soort gebleken. Niet alleen omdat je tijdens sporten je collega's hoofd probeert te raken omdat het kan, niet alleen omdat oudjes daar een gigantisch basketbaltalent blijken te hebben, ook niet collega's de spelregels bedenken waar je bij staat en al helemaal niet omdat je ezel met 5 e's, 3 L-en en 14 jokers schrijft. Niet alleen omdat de bende in de gymzaal je zowat je kniebanden kosten, dat is allemaal gewoon. Nee, wat mijn m'n hart deed groeien is omdat er een collega iets zag. Ze zag een kans.

Iedereen weet dat wanneer je gaat verhuizen, je spullen tot in de Gloria hebt. Bij ons niet anders, maar er zat echt veel nieuw en bruikbaar spul tussen. Aangezien ik niets nuttig te had, vroegen ze mij te helpen. Leuk, eindelijk wat te doen in die lege betonnen blokkendoos. Of we even wat speelgoed konden ophalen van boven. Tuurlijk. Oh en we doen nog even een rondje met alles wat wel al open is. Alles bij elkaar kwam neer op 2 pallets met open spul, maar wel bruikbaar, twee containers vol met nieuw speelgoed. Wat een lulverhaal zult je wel denken maar nou komt het. Al het nieuwe speelgoed wordt gedoneerd aan een stichting. Stichting Wensjes was de gelukkige. We mochten dit brengen, zodat zij dit met kerst aan de minderbedeelde konden geven. We mochten een stukje Almere geven in de vorm van een skateboard, Bob de Bouwer en ga zo maar door. P.I Kerstelfjes terwijl we al dicht zijn op het moment van uitdelen. Het overige spul mocht gedoneerd worden aan een zorgboerderij. Een zorgboerderij voor verwaarloosde kinderen. Je geeft een stukje van je hart mee in de wetenschap dat je anderen hun harten ook sneller laat kloppen, niet eens wetende waar het weg komt. Ik vind dat wel een degelijke kerstgedachte.

Al mis ik nu 80% van mijn collega's, zie je wederom waarom Almere niet zomaar een inrichting is. Ik denk dat we hier in het dagelijks leven best een voorbeeld aan mogen nemen. Als je al stil staat bij alles wat je weg hebt gemieterd omdat je het onbruikbaar vond, denk dan nog eens na. Kletter niet alles klakkeloos weg, maar zie de potentie in iets. Iets onbenulligs voor jou is de wereld van een ander. Dat is wat mij trots maakt. Trots daar ook een onderdeel van te kunnen zijn, al is het voor de laatste 5 dagen. Ik ga het missen, maar heb het wel bij me. Niet altijd zichtbaar, maar wel als een sieraad.

En met sieraden moet je pronken. Dag P.I. Almere! Tot de reünie!

Liefs,

Papa